

ESPERO NO HAVER ESTAT

l'únic de vosaltres disgustat pel fet que el president de la Generalitat no hagi pronunciat el discurs institucional de Sant Jordi. No és que esperés res especialment brillant del president Montilla, que ja sabem el que se'n pot esperar, però m'ha semblat del tot increïble que el president de tots els catalans es negués a fer el discurs «per tal de no polititzar la diada de Sant Jordi». I encara m'ha semblat més increïble que les crítiques que s'han fet respecte del tema hagin estat rebudes amb el cap de costat, com aquell que diu «sí, home, sí, però no n'hi ha per a tant!». I sí que n'hi ha per a tant. I tant que n'hi ha per a tant!

En primer lloc, perquè l'actual president de la Generalitat i els qui l'acompanyen saben que menteix. Menteix perquè no pronunciar el discurs de Sant Jordi és, de fet, una opció política. Situa la festa en una dimensió estrictament folklòrica. Res no em va produir més tristesa que veure uns quants membres del Govern fent de rapsodes de pega damunt d'un escenari a la plaça de Sant Jaume. Era elevar els trets nacionals a la caricatura, a la carnassa per a Polònia. Els polítics hem de fer de rapsodes per excepció i, si és possible, entre amics i coneguts. No hem de sotmetre els catalans a la tortura de la publicitat encoberta. La feina

LECTURES POLÍTQUES

▶ ANTONI VIVES

Sant Jordi sense discurs

— píndoles —

«El **PRESIDENT** de la Generalitat menteix, perquè no pronunciar el **DISCURS** de Sant Jordi és, de fet, una opció **POLÍTICA**. Situa la festa en una dimensió estrictament **FOLKLÒRICA**»

del polític és parlar, i parlar quan toca en nom de tots, en nom de la majoria atenent les minories. Aquest és el sentit d'un discurs institucional en una jornada cívica i popular de caràcter nacional que no té res de folklòrica.

En segon lloc, perquè el president Montilla i els col·laboracionistes que l'acompanyen van tenir la barra de no parlar institucionalment per no polititzar la jornada, diuen, però van cometre la baixesa de convidar la vicepresidenta del Govern espanyol, en un nou acte d'homenat-

ge innecessari, gratuït, provincià i poca-pena. Només una persona de molt poc esperit pot desitjar rebre reconeixement afegit per la via de portar al costat algú que, es pensa, el fa més important. I fent el que va fer, Montilla no s'adonava que humiliava tots els catalans. Demostrant-nos a tots i a totes que no en té prou amb ell mateix, que és massa petit, massa poca cosa, ens feia poca cosa a tots plegats. Per tant, la invitació i el no-discurs ens van situar al nivell de província al qual sembla que el Govern de Catalunya

«La **INVITACIÓ** de la vicepresidenta del Govern espanyol i el **NO-DISCURS** ens van situar al nivell de **PROVÍNCIA** al qual sembla que el Govern de Catalunya **ASPIRA** actualment»

— píndoles —

aspira actualment. Sense ni un gram de somni, sense ni un gram d'ambició, sense ni un gram de discurs que no sigui el d'anar movent la cosa.

En tercer lloc, perquè, en parlar de discurs institucional i al·legar no pronunciar-lo perquè no es vol polititzar la diada, el subconscient traeix pornogràficament qui emet el missatge. Bé, estic segur que els col·laboradors i els col·laboracionistes del president Montilla li van suggerir que no parlés per tal que no fes encara més el ridícul. Però també hi

ha la qüestió de la confusió entre l'esperit d'institució, el servei a tothom, i l'esperit de partit o de facció, que és el que ha dominat històricament el món socialista. Amb ells no hi ha terme mitjà: o amb ells o contra ells. I, per això, tot missatge emès des d'on sigui i per qui sigui només pot ser contemplat amb ulls de facció. Fins i tot els seus! Per això no conceben que es pugui fer un discurs institucional sense entrar en terrenys estrictament de conjuntura política. És trist però és així.

Com no fa gaire dies em deia un amic, la política és una gran esbudelladora dels mots. Destrossa els conceptes, els gasta poc temps després d'haver-los fet servir. Ho sabem molt bé: solidaritat, democràcia, llibertat, progressisme, catalanisme... Ara sembla que hi ha persones que corren per la política del nostre país que s'han proposat esbudellar els nostres símbols. Ja ho van intentar mentre eren a altres institucions, com, per exemple, a l'Ajuntament de Barcelona, i van encarregar una bandera i un escut nous a un dissenyador, nosaltres que tenim un dels símbols polítics més antics del món. Alguns es van empassar l'excusa i s'hi van apuntar. Ara caldrà que ens plantem. Per sentit comú. Per dignitat.